

M'n ellefde verhaoltjie

Toe 'k ruim 'n jaer geleeje begon mè m'n eerste verhaoltjie, hà 'k nie kanne bevroeye dà 'k t'r zôô veul zou gaon maoke. 'k Weet nog goed dà 'k bij Gijze in de winkel kwam toe 'k t'r nog mor twêê geschreve had. Hij zee: "As ie 'n boeksie vol het, mag ie 't in de winkel komme sinjere. Nou, nou, doch 'k, 'k ben Leni Saoris nie, hoor! Hij hè me al 'n hoeksie in de zaak aangeweze. Trouwes, 'k hà deuze keer effies moeite om inspiraasie te vinge, mor as 'k dan weer 'n beginnechie het, gaot 't uit z'n aage. 't Begon faailijk met d'n brand in Parrekzicht, aareg hee, die mensies wiere zôô uit 'r slaep gehaold, ze zatte in hullieze stoeltjies te dommele. 'k Hè nog 'n vriendin gebeld, heur moeder sting pontefikaol in de krant. Ze zee: "Aalles mag tegeswoordig mor hee, ze vraege gêên êêns ovvie wel in de krant wil.

Menswaerdigen ouwen dag

Ik mos wel gelijk denke aan 't Ouwe Mannehuis, vroeger op de Stesjonsweg. Volleges mijn wier 't 't Ouwe Mannehuis' genoemd, trewaail, as ie naer binnene keek, d'r allêên mor ouwe wijfies voor 't raom zatte mè verschrompelde koppies en 'n harseslappie op t'r hôôd. Gelukkig is dat aamel verbeterd. Hoewel, soms denk ik wel is, ze lappe je op tò je nie meer kan en daernae zit jie iederêên in de weeg. Want de thuiszurreg mò bezuinige, wà 'k vrêeselijk vingt. De wachttije voor hullep worde aals mor langer, dus ovve wij ok nog 'n menswaerdigen ouwen dag zalle krijge, weet 'k nie.

Jeloers

Ik kwam as kaaind veul op de Stesjonsweg. Me zussie of ik mosse van Opoes aaltijd naer 't posketoor, omdà ze iedere week de Maarewestreek aa m'n ome in Australië stuurde. We hadde daer aallebaai 'n hekel aan, waerom weet 'k nie meer, warschijnlijk omdat Opoe nie zô aerdig was. M'n ome zat vroeger op de grôôte vaert en is toe aan 'n Australiëse vrouw blijve hange. Nou denk ik wel is: "Hà 'k 'r mor is naer toe gegaon toe ze nog leefde!" Mor me tante was aaltijd mekerende, dus dà was moeilijk. Hij is wel is in z'n êêntjie zes weke bij ons gewist. Me moeder sliep toe op 'n kaaremished. Waerom wij dat nie deeje, weet 'k nie meer. Me moeder was iemand die d'r aage aaltijd wegcijerde. Nou 'k 't kaaremished noemt, mò 'k ok weer denke aan 't boeksie van Nel van Lêêuwe. 'k Het 't in twêê aosems uitgeleze, prachtig vong 'k 't. 'k Liet 't nog aan Gijze zien, en 'k zee: "Dat hè jij niet, hee!" Hij was werempel een bietjie jeloers, glôô 'k.

't Onderhuys

Vorig jaer hà 'k al is beloofd dà 'k wà zou schrijve over me bezoeksie an 't Onderhuys.

'k Wier verwelkomd met 'n baksie koffie en 'n lekker suntereklaosie, dus 't begon al gelijk goed. 't Was 'n gezellige boel en inmiddels hè 'k al 'n hôôp infermaosie over me voorvaoders en –moeders. 't Jammere is dà 'k an niemand meer kan vraege wie wie was. Je mò mor aanneme dat êêne Maoike in 1850 nog in de verte familie và je was, hee.

Wà wel opvaalt, is dat de Maoikes overal opduike; ik ben vernoemd naer Opoes (die van de Maarewestreek). Ok de Annigie Korsjonno's kwamme veul voor en zo hiette me moeder. Và me vaoders kant stikte 't van de Willempie Garegies, zô hiet me zussie. Onderlest sting d'r 'n overlijesbericht in de krant van 'n Willempie Garegie. 'k Zee tege me zussie: "Dà 's vast familie, dat mot host wel!" Aangezien me vaoder nie zô dik was mè z'n zusse, kanne wij die familie ok nie zô goed, maor we doche dà ze d'r êên van Tante Kee of Tante Gaar (ok weer een Willempie Garegie!) gewist mos weze.

Zwêêtluchie

Sommige loi vraege mijn wel is: "Waerom hê jij aailijk 'n Engelse naam, hê?" 'k Het hêemel gêen Engelse naam, mor as ie vroeger Maoike hiettende, wier ie al gaauw Maoiks genoemd, dus dat was ok niks. Trouwes, Slierechs en Engels likene wel 'n bietjie op mekaar. Wij zegge ommers net as de Engelse toch ok 'waer' en 'daer'. 'k Het in 't 'Onderhuys' ok nog foto-albumme zitte te bekijke en toe zag 'k nog 'n foto van 'n pishoksie. Dà kan 'k nog zô goed voor me haole en niet te vergete 't badhuis. Daer hê 'k zukke naore herinneringe an. 'k Doch aaltijd dà wij de êênigste wazze die toendertijd gêen douche of badkaomer hadde. 'k Mos iedere zaeterdag en 'k weet nog dat as ie te lang onder d'n douche sting, d'n beheerder op d'n deur stong te bonke en riep: "Opschiete, hoor!" As 'k dan naer buitene gong, keek 'k eerst of 'k gêen bekendes zag, zôô schaomde ik m'n aage dà 'k daer naer toe mos. Tegeswoordig zal iederêen wel een douche hebbe, hoewel, as 'k sommige collegao's ruikt, dan denk 'k: " 't Badhuis was zeker dicht!" As ze dan op me kaomer gewist zijn, doe 'k aaltijd effe 't raom ope, of 'k spuit eefies 'n lekker geurtie de lucht in, want 't blijf zô hange hee, die zwêêtlucht. Vinge jullie dat nou ok?

Macky (Maoike) van Leeuwen – de Jong

P.S. 't Aalderleste nieuws, zôôas de stambôôm van de familie Hofman (Baan-Hofman), is te vinge op de website van de verêêniging: www.historie-sliedrecht.nl